

## Arrest

nr. 107 627 van 30 juli 2013  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 28 april 2008 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 29 april 2008 een asielaanvraag in.

1.2. Verzoeker dient op 3 juni 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen neemt op 16 december 2009 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen de beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest met nummer X van 26 maart 2010 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.5. Verzoeker dient bij schrijven gedateerd op 4 november 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 19 september 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.7. Bij arrest met nummer X van 14 januari 2013 vernietigt de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 19 september 2012.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 14 maart 2013 de nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 15 maart 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 21 maart 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing, die bij aangetekend schrijven van 22 maart 2013 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan*

*[...]*

*van nationaliteit: Rusland (Federatie van)*

*het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*Op 26/03/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.*

*(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 28/04/2008 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.*

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”*

Dit is de bestreden beslissing.

## **2. Over de rechtspleging**

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

### 3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ambtshalve wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

*“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.*

[...]

Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*BS 17 februari 2012 (ed. 2)*), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 verwijst, bepaalt verder:

*“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”*

Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat werd toegepast in de bestreden beslissing, stelt daarnaast als volgt:

*“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :*

*2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; [...].”*

Uit vornoemd artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd of indien de Raad het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

*In casu* stelde verweerder in de bestreden beslissing vast dat beide voorwaarden zich voordeden. Verzoeker weerlegt dit gegeven niet. Verzoeker verwijst weliswaar naar de door hem ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doch de Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag op 14 maart 2013 ontvankelijk, doch ongegrond heeft verklaard. Er blijkt dan ook geenszins dat verzoeker op grond van deze aanvraag op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing gerechtigd was op een (tijdelijk) verblijf in het Rijk. Door te verwijzen naar deze aanvraag of naar het (niet-schorsend) beroep dat verzoeker tegen deze beslissing instelde bij de Raad, weerlegt verzoeker de motivering in de bestreden beslissing niet dat hij onregelmatig – en met name langer dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn – in het Rijk verblijft.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde evenmin over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in de hierin bedoelde situatie. Het gebruik van het woord “*moet*” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient erop te worden gewezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikelen 52/3, § 1 en 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Aldus kan een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker geen nut opleveren.

3.2.1. Niettemin stelt de Raad vast dat verzoeker de schending inroept van de artikelen 3, 5, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De bepalingen van dit Verdrag primeren op de Vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM vereist daarnaast ook een intern beroep waardoor de inhoud van een grief ontleend aan de bepalingen van dat Verdrag kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden

verkregen, ook al beschikken de Staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Bijgevolg dringt een onderzoek zich op of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht van voormelde Verdragsbepalingen wel rechtmatig is gebeurd. De ontvankelijkheid van het ingesteld beroep hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met de artikelen 3, 5, 8 en 13 van het EVRM.

3.2.2. Wat artikel 3 van het EVRM betreft, dient te worden benadrukt dat deze bepaling vereist dat verzoeker doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002; nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Het louter stellen, zoals verzoeker *in casu* doet, dat “*verwerende partij zich ervan [diende] te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst*”, zonder dit betoog ook maar op enige manier te onderbouwen met concrete gegevens die eigen zijn aan zijn situatie en met draagkrachtige stukken waaruit minstens een begin van bewijs blijkt dat dit risico aanwezig is, volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Verzoeker beperkt er zich toe te stellen dat de situatie in Tsjetsjenië ernstig en precair is en schetst een zeer algemeen beeld van de (beweerde) problemen in deze regio. Hij brengt evenwel geen concrete gegevens aan die wijzen op een mogelijk risico in Rusland op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De Raad kan op basis van een dergelijk algemeen betoog van verzoeker, dat zelfs niet wordt onderbouwd met objectieve stavingstukken, ook niet vaststellen dat verweerder tekort is gekomen in zijn plicht om eventuele aanwijzingen van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM op rigoureuze wijze te onderzoeken. In dit verband dient er verder te worden gewezen op het arrest met nummer 40 923 van de Raad van 26 maart 2010 waarbij verzoeker, naast de vluchtelingenstatus, ook de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet werd aldus reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Er blijkt niet dat verweerder op dit punt niet kon volstaan met een verwijzing naar voormeld arrest van de Raad. Verzoeker brengt immers geen nieuwe elementen in deze zin aan. Op grond van een algemene verwijzing naar de rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor Vreemdelingen en het Hof van Justitie over de subsidiaire beschermingsstatus kan evenmin worden vastgesteld dat er in huidig voorliggende zaak sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Specifiek wat de uitzetting van (ernstig) zieke vreemdelingen betreft, oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak N. v. The United Kingdom van 27 mei 2008 dat artikel 3 van het EVRM niet het recht aan een vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N. / Verenigd Koninkrijk). Verzoeker beperkt er zich toe te stellen dat er sprake is van een “*zeer ernstige medische problematiek*” en te verwijzen naar de door hem ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Een dergelijk algemeen betoog volstaat evenwel niet om een schending van deze verdragsbepaling vast te stellen. Daarenboven merkt de Raad op dat verweerder in zijn beslissing van 14 maart 2013 de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van zijn medische problemen ongegrond heeft verklaard. Ter ondersteuning van deze beslissing werd verwezen naar een advies van een ambtenaar-

geneesheer, waarin werd vastgesteld dat geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland. Hij besloot hiertoe onder meer op grond van de vaststellingen dat er geen sprake is van direct levensbedreigende aandoeningen en dat de aangehaalde aandoeningen ofwel geen behandeling vereisen ofwel een behandeling met een tijdsduur die zich situeert binnen de verstreken periode van meer dan drie jaar sinds wanneer verzoeker voor het laatst medische gegevens overmaakte. De Raad kan in het kader van huidige procedure daarnaast enkel vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aantoonbaar dat een eventuele verwijdering van het grondgebied voor zover vereist niet met de nodige zorg en begeleiding kan plaatsvinden en hij eventuele medische zorgen voor zijn aandoening en opvang niet kan genieten in zijn herkomstland.

Op grond van voorgaande bespreking merkt de Raad ook op dat verweerder geenszins automatisch heeft besloten tot het nemen van de bestreden beslissing, doch verwijst naar het arrest van de Raad inzake de asielprocedure van verzoeker en pas is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing nadat eerst een beslissing werd genomen inzake de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker niet met concrete argumenten een schending van artikel 3 van het EVRM aan.

3.2.3. Artikel 5 van het EVRM beschermt het recht op vrijheid en veiligheid. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing geen beslissing tot vrijheidsberoving inhoudt en er evenmin aanwijzingen zijn dat verzoeker in zijn herkomstland van zijn vrijheid dreigt te worden beroofd. Verzoeker kan zich verder, net zomin als wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, niet dienstig beroepen op een algemeen betoog over de situatie in Tsjetsjenië dat op geen enkel ogenblik wordt ondersteund door enig begin van bewijs en waarbij verder enkel wordt verwezen naar rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Enige schending van artikel 5 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.4. In zoverre verzoeker zich nog wenst te beroepen op artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat een uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden volledig ontbreekt. Er wordt op geen enkele wijze toegelicht welk concreet privé- en/of gezinsleven dat onder de bescherming valt van deze Verdragsbepaling verzoeker in België zou hebben opgebouwd. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

3.2.5. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient ten slotte te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoeker geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

3.3. Een schending van de artikelen 3, 5, 8 of 13 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad besluit bijgevolg dat het ingestelde beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan belang.

#### 4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

I. CORNELIS